

Mein, Liebe) lægger stor Vægt paa, at Udkastet bliver vedtaget uforandret, da Dietssystemet let vilde virke skadeligt for Nævningernes Anseelse og Folkets Tillid til dem, har et Mindretal (Alberti, N. Andersen, S. A. Hansen, E. Rimestad) troet, at der bør indrømmes Nævningerne Ret til at fordre en daglig Godtgjørelse af 2 Rd. for deres Møde, naar de ikke boe i den By eller paa det Sted, hvor Nævningeret holdes.

Kapitel 3.

Anklagemyndigheden, der omhandles i dette Kapitel, har Udkastet væsentlig lagt i en Overanklagers Haand. Ved hans Side er stillet 7 Medhjælpere. Der skalde derhos ved hver Underret bestilles en offentlig Anklager, valgt blandt Underretsfagførerne eller Politiets Embedsmænd (§§ 44—49). „Overanklageren“, som vi foreslaae kaldet „Statsanklager“, skalde være i Besiddelse af de Egenstaber, som fordres til at blive Høiesteretsadvokat (§ 44). I Stedet for denne Betingelse foreslaae vi, at han skal have de Egenstaber, der udfordres til at være Medlem af en Overret, hvorhos vi foreslaae, at sidste Punktum af § 44 udgaaer. Er Statsanklageren Høiesteretsadvokat, kan han som saadan udføre civile Sager for Høiesteret; er han det ikke, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at give ham en saadan Ret. I Stedet for Bestemmelserne i § 45 foreslaae vi, da Statsanklageren muligt ikke altid selv kan optræde for Høiesteret, fastsat: „at han er berettiget til at optræde i de Strafferetsager, som indbringes for Høiesteret“.

„Medhjælperne“, som Fleertallet foreslaae kaldte: „Overanklageren“, bør der vistnok tildeles en større og mere betegnet Myndighed, end Udkastet har tænkt sig. Disse Mænd bør ligesom Statsanklageren efter Fleertallets Mening vælges af Kongen, medens Mindretallet (Alberti, S. A. Hansen) mener, at de bør vælges af Statsanklageren, da han bør bære — i alt Fald moralsk — Ansvarlighed for Medhjælpernes Forhold, lige-

som det formeentlig ogsaa tør forudsættes, at Medhjælperne vilde mere bestrebe sig for at opfylde deres Pligter, naar deres Vedbliven som Anklagere gjøres afhængig af Statsanklagerens personlige Dom om deres Forhold. Derhos antager Mindretallet, at om der skalde være nogen Kontrol i Henseende til Medhjælpernes Antagelse fornøden fra det Offentliges Side, vil det være nok, at Medhjælpernes Antagelse gjøres afhængig af Justitsministerens Bekræftelse. Deres Afstedigelse synes uden al Fare at kunne overlades til Statsanklageren. Mindretallet antager derhos, at Statsanklageren ikke bør i Valget af sine Medhjælpere være indskrænket til Overretsfagførere eller til Mænd, der ere kvalificerede til at blive Overretsfagførere, idet derved vil udelukkes alle de Underretsprokuratorer og Mænd, der ikke have underkastet sig den fuldstændige (latinske) juridiske Examen, uagtet der iblandt disse vil findes mange tilstrækkelig gode „Medhjælpere“.

Hele Udvalget er derhos enigt i, at disse Anklagere hver for sig helst maatte boe i den Nævningekreds, for hvilken de skulle virke. Af dem skalde nemlig, efter de nærmere Regler, som senere fastsættes, Beslutning om Anklage tages, og vi ansee det af Vigtighed, at denne Beslutning kan tages af en Mand, der ikke boer altfor fjernt fra den Kreds, hvor Forundersøgelsen er foregaaet, som uden for stort Besvær og Ophold kan skaffe sig hderligere Oplysninger, forinden en saadan Beslutning tages, og som ikke er for overkæstet med Forretninger, saa at Sagerne af den Grund skulle blive forhalede. Hvorvidt Overanklagerne kunne udføre civile Sager ved Overretterne, maatte afhænge af, om de ere Overretsfagførere eller ikke. — I Henhold til det Ovenførte ville §§ 46 og 47 være at samle til een Paragraf og de fornødne Forandringer i Affattelsen være at foretage.